

Teza: przekroczenie granic wolności pisma i naruszenie godności zawodu

Sposób działania radcy prawnego, polegający na nękanii przeciwnika procesowego i jego kontrahentów pismami, utrudnianie mu jego działalności i rozsyłanie pism do każdego nowego kontrahenta podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, a tym samym narusza godność zawodu.

WO - 115/17

ORZECZENIE

z dnia 3 listopada 2017 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Andrzej Hryniewicki

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox /sprawozdawca/

SWSD Robert Staszewski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu na rozprawie 3 listopada 2017 r. sprawy radcy prawnego J. Ś., obwinionego o to, że w Warszawie w dniach 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. w pismach skierowanych do (...) sp. z o.o. w W., stanowiących wezwanie tej spółki do podjęcia rozmów ugodowych i rozwiązania sporu poprzez dokonanie zapłaty kwoty 6.000.000 zł na rzecz A. w W., stosował groźbę wszczęcia postępowania karnego przeciwko A. R. - prezesowi zarządu (...) sp. z o.o. w W., a także pracownikom tej spółki: B. S., R. D. oraz P. S., a ponadto w celu skłonienia (...) sp. z o.o. w W. do zawarcia ugody i zaspokojenia roszczeń (...) sp. z o.o. w W. poinformował o dopuszczeniu się przez zarząd i pracowników tej spółki czynów karalnych: Ministerstwo Skarbu Państwa, Zarząd (...), Wojewodę (...), Bank (...) S.A. w W. oraz (...) sp. z o.o., co stanowiło naruszenie art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1, 2 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz za czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych Dz. U. 2016. poz. 233 z późn. zm. w zw. z art. 11 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

I.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016 w całości;

II.

zasądza od obwinionego J. Ś. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych, zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1870).

UZASADNIENIE

W dniu 30 sierpnia 2016 r. do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wpłynęło pismo datowane na 16 sierpnia 2016 r. – zawiadomienie o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, w którym Pan A. R. w imieniu: spółki (...) sp. z o.o. w W., spółki (...) S.A. oraz własnym, zawiadamia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego J. Ś., polegającego m.in. na groźeniu postępowaniem karnym (przewinienie z art. 38 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) oraz sprzeniewierzenie się innym zasadom etyki radcy prawnego.

W dniu 1 grudnia 2016 r. wpłynął do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie; (dalej: „OSD”), datowany na 22 listopada 2016 r., wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie (sygn. akt: RD 260/16) o ukaranie radcy prawnego J. Ś. (nr wpisu: (...); dalej: „Obwiniony”) za popełnienie czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy polegającego na tym, że:

- w W. w dniach 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. w pismach skierowanych do (...) sp. z o.o. w W., stanowiących wezwanie tej spółki do podjęcia rozmów ugodowych i rozwiązania sporu poprzez dokonanie zapłaty kwoty 6.000.000 zł na rzecz AD-A. w W., stosował groźbę wszczęcia postępowania karnego przeciwko A. R. - prezesowi zarządu (...) sp. z o.o. w W., a także pracownikom tej spółki: B. S., R. D. oraz P. S., a ponadto w celu skłonienia (...) sp. z o.o. w W. do zawarcia ugody i zaspokojenia roszczeń (...) sp. z o.o. w W. poinformował o dopuszczeniu się przez zarząd i pracowników tej spółki czynów karalnych: Ministerstwo Skarbu Państwa, Zarząd (...), Wojewodę (...), Bank (...) S.A. w W. oraz (...) sp. z o.o., co stanowiło naruszenie art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1, 2 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej: „KERP”) oraz za czyn spreczny z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych Dz. U. 2016. poz. 233 z późn. zm., dalej: „Ustawa”) w zw. z art. 11 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016:

1.

uznał radcę prawnego J. Ś. winnym zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn spreczny z

zasadami wyrażonymi w art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1, 2 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (siedem tysięcy złotych);

2.

Na podstawie art. 65 ust 2e) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych orzekł obowiązek przeproszenia przez radcę prawnego J. Ś. pokrzywdzonych, tj. A. R. i (...) sp. z o.o. w W. w postaci oświadczenia o następującej treści:

Radca prawny J. Ś. wpisany na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie pod numerem (...) przeprasza: Pana A. R. (1) i (...) sp. z o.o. w W. (KRS (...)) za to, że w pismach z dnia 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. (KRS (...)) sugerował

popelnienie przez wyżej wymienione podmioty czynów zabronionych podlegających odpowiedzialności karnej, w celu doprowadzenia do zawarcia ugody i zaspokojenia roszczeń (...) sp. z o.o. w W. (KRS (...)).

3.

zobowiązał radcę prawnego J. Ś. do doręczenia oryginału oświadczenia o treści wskazanej w pkt 2 sentencji orzeczenia (OSD OIRP w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016) na adres (...) sp. z o.o. ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym, KRS (...), w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (OSD OIRP w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016).

4.

zobowiązał radcę prawnego J. Ś. do poinformowania Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie o wykonaniu nałożonego zobowiązania w pkt 3 orzeczenia (OSD OIRP w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016) w terminie 7 dni od dnia wykonania tego zobowiązania.

5.

Na podstawie art. 70⁶ ust 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądził od obwinionego radcy prawnego J. Ś., (...), na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 3 000 zł (trzy tysiące złotych).

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016 odwołanie wniósł obrońca obwinionego radcy prawnego J. Ś. i zaskarżył orzeczenie OSD OIRP w Warszawie w całości na korzyść obwinionego.

Obrońca obwinionego radca prawny zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu OSD naruszenie prawa materialnego:

1.

naruszenie przepisów art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwą ocenę przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie niż ze strony Obwinionego dochodziło do gróźb, co w konsekwencji spowodowało przypisanie Obwinionemu czynu z art. 38 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, „(...) podczas gdy intencją skierowania pism znajdujących się w wykazie dowodów rzeczowego wniosku było jedynie poinformowanie adresata podejmowanych krokach prawnych związanych z odpowiedzialnością karną i całą pewnością nie miało na wymuszenie na adresacie pism podjęcia działań;

2.

naruszenie przepisów art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez „(...) niewłaściwą ocenę przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, iż Obwiniony dopuścił się popelnienia wyżej wymienionych czynów, podczas gdy nie można mu przypisać działaniach o znamionach groźby w rozumieniu art. 38 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a tym samym zacytowanych wyżej przepisami czynów.”

3.

Ponadto obrońca obwinionego zarzuca naruszenie przepisów prawa „(...) w zakresie wymierzenia, poprzez naruszenie art. 65 ust 2ba ustawy o radcach prawnych jako rażąco niewspółmiernej bowiem nie doszło do popelnienia czynu określonego w art. 38 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a jedynie do poinformowania o podejmowanych krokach prawnych, tym samym orzeczenie wobec Obwinionego kary pieniężnej w wysokości 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) jest nazbyt wysoka i nieadekwatna stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.”

Pełnomocnik obwinionego powołując się na powyższe zarzuty wniosła o uniewinnienie obwinionego i orzeczenie o kosztach według norm przepisanych.

Obrońca obwinionego wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu Zawiadomienia o wszczęciu śledztwa (...) z dnia 26 kwietnia 2017 r. na okoliczność wszczęcia przez Prokuraturę Rejonową S. P. w S. śledztwa w zakresie wskazanym w treści pisma.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zaważył co następuje.

W niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

Odwołanie obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarówno z treści zarzutów odwołania obwinionego, jak i ich uzasadnienia wynika, iż obrońca obwinionego – zarzuca Sądowi I instancji naruszenie norm prawa materialnego (naruszenie przepisów art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1, 2 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) poprzez odmowę uznania, przez OSD OIRP w Warszawie, iż „(...)intencją skierowania pism (pism w dniach 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. w pismach skierowanych do (...) sp. z o.o. w W. – przyp. Sądu) znajdujących się w wykazie dowodów rzeczowego wniosku było jedynie poinformowanie adresata podejmowanych krokach prawnych związanych z odpowiedzialnością karną i całą pewnością nie miało na wymuszenie na adresacie pism podjęcia działań (...)”.

W art. 38 ust 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazano:

„1. Radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.

2. Radca prawny nie może w swych zawodowych wystąpieniach grozić postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym.”

W omawianej sprawie istotnego znaczenia dla oceny zarzutów odwołania ma wykładnia pojęcia „rzeczowej potrzeby” o którym mowa ww. art. 38 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W tym miejscu należy odwołać się do piśmiennictwa - Art. 38 KERP T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2017:

(...)Akceptowalne działania komunikacyjne radcy prawnego nie mogą wykraczać poza granice wyznaczone przez:

a) przepisy prawa

b) rzeczową potrzebę oraz – o czym nie wolno zapomnieć, mimo że nie jest to wyraźnie wyartykułowane – przez

c) zasady etyki radcy prawnego.(...)

(...)Przesłanka "rzeczowej potrzeby", nawiązująca do wprowadzonej do rozważań prawnych przez Gorgiasza z Leontinoi idei "kairos", odsyła do koncepcji okazjonalizmu. Oznacza to, że nie jest ani możliwe, ani dozwolone ustalenie w sposób abstrakcyjny znaczenia wyrażenia "rzeczowa potrzeba", gdyż pojmować go należy tylko i wyłącznie w określonym, konkretnym kontekście. Stanowisko takie zajmuje również Sąd Najwyższy. W wyroku z 27.9.2012 r. (SDI 24/12, Legalis) skład orzekający ujął to w następujący sposób: "W odwołaniu skierowanym do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych skarżąca podniosła zarzut bezpodstawności przyjęcia, że przypisane jej wypowiedzi przekroczyły granicę rzeczowej potrzeby, określoną w art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Wskazała przy tym na fakt, że sąd dyscyplinarny pierwszej instancji oddalił jej wniosek o dopuszczenie

dowodu z akt sprawy, w której sporządziła pismo zawierające inkryminowane wypowiedzi, co w efekcie przekreśliło możliwość merytorycznej oceny przesłanki "rzeczowej potrzeby".

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznając za zasadną decyzję o nieuwzględnieniu wniosku skarżącej o dopuszczenie dowodu z akt sprawy wskazał, że przedmiotem postępowania dyscyplinarnego nie była ocena prawidłowości działania organu administracyjnego ale wyłącznie ocena zgodności zarzuconego skarżącej zachowania z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego.

Stanowisko Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie jest jednak zasadne i wynika – jak się wydaje – z błędnej interpretacji art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Przesłanki przekroczenia granic "rzeczowej potrzeby" nie można bowiem – co do zasady – oceniać in abstracto, bez odniesienia do realiów konkretnej sprawy. Ocena zaś tej przesłanki jest konieczna, bowiem tylko w wypadku przekroczenia granic rzeczowej potrzeby, określona wypowiedź sformułowana w piśmie sporządzonym przez radcę prawnego w imieniu mandanta może stanowić przedmiot oceny w perspektywie naruszenia określonych zasad zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego (...).

Tymczasem z uzasadnienia wyroku Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wynika, że powodem oddalenia wniosku skarżącej o dopuszczenie dowodu z akt sprawy było przekonanie tegoż sądu, że badanie przesłanki "rzeczowej potrzeby" nie jest konieczne w przypadku, gdy zdaniem Sądu wypowiedzi skarżącej miały charakter zachowania niezgodnego z zasadami zawartymi w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Takie stanowisko jest nietrafne, a sąd dyscyplinarny zobligowany jest merytorycznie rozpoznać zarzut nieprzekroczenia granic "rzeczowej potrzeby", co wymaga odniesienia określonych wypowiedzi sformułowanych w piśmie radcy prawnego do realiów konkretnej sprawy (podkreśl. – T.S.). Ponieważ ani sąd dyscyplinarny pierwszej instancji, ani Wyższy Sąd Dyscyplinarny tego nie uczynił, musiało to skutkować uchyceniem orzeczeń obu sądów dyscyplinarnych i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (...).

W ponownym postępowaniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych **zobligowany będzie do oceny tego czy, i w jaki sposób, zarzucone skarżącej wypowiedzi, przekroczyły rzeczową potrzebę w kontekście sprawy administracyjnej, w której zostały sformułowane** (podkreśl. – T.S.) a która toczyła się przed Śląskim Wojewódzkim Inspektorem Ochrony Środowiska".

11. Ustalenie istnienia przesłanki przekroczenia rzeczowej potrzeby – jak trafnie podniesiono w wyżej cytowanym wyroku – wymaga każdorazowego prowadzenia postępowania dowodowego ustalającego, że nastąpiło zdarzenie (zdarzenia), które w danych, konkretnych okolicznościach stanowi przekroczenie granic swobody ekspresji. Organy prowadząc postępowanie dyscyplinarne, muszą też wyjaśnić, dlaczego uznają dane, konkretne zachowanie za przekraczające rzeczową potrzebę w określonych okolicznościach. Jest to najtrudniejszy moment procedowania, gdyż wymaga od podmiotu oceniającego zracjonalizowania w ścisłym wywodzie przekonań, które często są wynikiem rozstrzygnięć zapadających pod wpływem intuicji. Należy bowiem pamiętać, że obszar działań mających znamię rzeczowej potrzeby rekonstruuje się pod wpływem własnych, specyficznych przekonań i doświadczeń. Pomocne w częściowym obiektywizowaniu tego pojęcia są wypowiedzi doktryny (zob. Z. Klatka, Komentarz do Ustawy o radcach prawnych, Warszawa 1999, s. 131) i judykatury (w tym też powstałe na tle regulacji etycznych dotyczących innych wolnych zawodów lub zawodów prawniczych) oraz pewne uściślenia, które uchwałodawca dał w art. 38 ust. 2–7 i art. 39 KERP. **Z dużą ostrożnością można pokusić się na tej podstawie o próbę pewnego uogólnienia poprzez przyjęcie, że rzeczowa potrzeba to tylko takie działanie lub zestaw działań związanych z wykonywaniem zawodu, które w danych okolicznościach są konieczne i niezbędne dla skutecznego chronienia powierzonego radcy prawnemu interesu klienta, zgodnie z zasadami profesjonalnego udzielania pomocy prawnej przez reprezentanta zawodu zaufania publicznego.(...)"**

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w niniejszej sprawie obwiniony świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. w pismach skierowanych do (...) sp. z o.o. w W., stanowiących wezwanie tej spółki do podjęcia rozmów ugodowych i rozwiązania sporu poprzez dokonanie zapłaty na rzecz A. w W., a nawet dla potrzeb zawiadomienia organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa – nie miał rzeczowej potrzeby „poinformowania o

podejmowanych krokach prawnych” (...) sp. z o.o. w W., czy też o „poinformowanie adresata o podejmowanych krokach prawnych związanych z odpowiedzialnością karną”.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego i jego obrońcy, gdyż stoją one w sprzeczności z dalszym postępowaniem obwinionego w stanie faktycznym omawianej sprawy, już po skierowaniu do spółki (...) sp. z o.o. w W. pism z 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., mających stanowić wezwanie tej spółki do podjęcia rozmów ugodowych i rozwiązania sporu poprzez dokonanie zapłaty.

Pismem z 19 sierpnia 2016 r. skierowanym do (...) Banku (...) S.A. (k. 25-26v.) Obwiniony poinformował ten bank, jako podmiot finansujący działalność (...) o sporze, jaki zaistniał między A. a W. 1 i W. 4, wynikającym z bezprawnego wykorzystania przez te spółki w realizowanych projektach inwestycyjnych w B. i S., dokumentacji przetargowej opracowanej przez A. Pismo to zostało przekazane do wiadomości, następujących podmiotów (k. 26v):

1. M.
2. M.,
3. (...) Bank S.A.,
4. (...) Bank S.A.,
5. (...) Bank S.A.,
6. (...) Bank S.A. w S.,
7. Prezes Zarządu Funduszu (...),
8. Prezydent Miasta S.,
9. Zastępca Prezydenta Miasta S.,
10. Wicewojewoda (...),
11. (...) Urząd Wojewódzki, Wydział Architektury i Budownictwa Przestrzennego,
12. Prezydent Miasta B..

W przedmiotowym piśmie Obwiniony poinformował adresatów m.in., że: „[...] niezbędne okazało się wystąpienie na drogę sądową celem dochodzenia praw spółki (...) sp. z o.o. przy czym można stwierdzić z dużym prawdopodobieństwem, graniczącym z pewnością, iż wszelkie działania na polu karnym i cywilnym zakończą się orzeczeniami korzystnymi dla mojej Mocodawczyni.”. W dalszej ww. pisma Obwiniony poinformował, że: „Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż w najbliższych dniach zostanie skierowane zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przeciwko Prezesowi Zarządu wyżej wskazanych spółek (...) z oparciem o przepisy materialno-karne znajdujące się w ustawie z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskich i prawach pokrewnych tj. art. 115 i n. powołanej ustawy. Pragnę także wskazać, iż działanie Pana A. R. możliwym jest, iż wyczerpuje znamiona czynów zabronionych stypizowanych także w innych ustawach materialnokarnych, w szczególności przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks Kary tj. czynów określonych w art. 270 § 1 (fałsz materialny), art. 286 §1 (oszustwo), art. 284 § 1 (przywłaszczenie) oraz art. 296 §1 (nadużycie zaufania).

Ufamy, iż oparcie roszczeń na ww. przepisach pozwoli na pociągnięcie winnych do odpowiedzialności adekwatnej do dokonanych naruszeń. Niniejsze pismo podyktowane jest faktem, iż planują Państwo działania finansowe związane z ww. (...) Spółek (...) i N. (...). Ufam, że przedstawione informacje pozwolą Państwu na podjęcie racjonalnej decyzji przy uwzględnieniu i zabezpieczeniu Państwa interesów oraz interesu Skarbu Państwa. Pozostajemy w przekonaniu, iż wskazane informacje zostaną przez Państwa rozpatrzone także pod kątem analizy korzyści współpracy z

podmiotem w stosunku do którego działalności zachodzą poważne wątpliwości prawne. Jednocześnie informuję, iż kolejna korespondencja będzie miała już status urzędowej i sądowej.”

Pismo kończy konkluzja Obwinionego, zgodnie z którą: „Mając na względzie narażenie Skarbu Państwa na niekorzystne rozporządzenie mieniem, w związku z głównym beneficjentem (...) Banku SA jest organ administracji państwowej M., które w chwili obecnej prowadzi program restrukturyzacyjny w (...) Banku SA informuję że wszelką korespondencję będziemy kierować również do Ministra Ochrony Środowiska, oraz M. [...] w celu objęcia osobistego nadzoru nad postępowaniem, gdyż istnieje uzasadniona obawa, że interes Skarbu Państwa może zostać narażony na wielomilionowe straty w kontekście prowadzonych przez moją Mocodawczynię spraw karnych przeciwko Zarządowi (...) oraz radzie nadzorczej odpowiedzialnej za prawidłowość działań Spółki.”

Należy podkreślić, iż obwiniony dopiero po otrzymaniu w dniu 7 września 2016 r., pisma z dnia 1 września 2016 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (w którym Rzecznik wezwał r.pr. J. Ś. do złożenia pisemnych wyjaśnień w przedmiocie skargi A. R. i spółek z grupy W.) - skierował w imieniu spółki (...), zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa ściągano z urzędu, skierowane do Prokuratury Rejonowej W. M.. Pismo to nosi datę 12 września 2016 r. oraz prezentatę potwierdzającą datę wpływu do Prokuratury - 19 września 2016 r. (zawiadomienie, k. 34-45).

Wreszcie należy odwołać się do wystąpienia samego obwinionego, który w odpowiedzi na wniosek o ukaranie, w piśmie z 22 grudnia 2016 r. (k. 88) podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko prezentowane na etapie postępowania przygotowawczego, iż jego intencją było jedynie poinformowanie o podejmowanych krokach prawnych związanych z odpowiedzialnością cywilną i karną, a nie wymuszenie na adresacie pism podjęcia określonych działań.

Jednocześnie obwiniony w części ww. pisma sam uznał twierdzenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego – pisząc, „(...)Niemniej w części podzielam podniesione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego twierdzenia, iż dla przedstawienia merytorycznej strony argumentacji za wystarczające należałoby uznać przytoczenie podstaw cywilnoprawnej odpowiedzialności adresata.(...)” - i wniósł o wymierzenie mu kary upomnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za chybiony - zarzut obrońcy obwinionego, iż obwiniony nie naruszył przepisów art. 6, art., 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 1 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sposób działania obwinionego zdaniem Sądu II instancji podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, a tym samym narusza godność zawodu. Zdaniem Sądu obwiniony nie zachował umiaru i taktu w swoich pisemnych wypowiedziach. Z pewnością nękanie przeciwnika procesowego i jego kontrahentów pismami, utrudnianie mu jego działalności i rozsyłanie pism do każdego nowego kontrahenta - nie buduje zaufania do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego.

Odnosnie podniesionego przez pełnomocnika obwinionego zarzutu naruszenie przepisów prawa „(...) w zakresie wymierzenia, poprzez naruszenie art. 65 ust 2ba ustawy o radcach prawnych jako rażąco niewspółmiernej bowiem nie doszło do popełnienia czynu określonego w art. 38 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a jedynie do poinformowania o podejmowanych krokach prawnych, tym samym orzeczenie wobec Obwinionego kary pieniężnej w wysokości 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) jest nazbyt wysoka i nieadekwatna stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.” - wobec jego lakoniczności należy zauważyć, iż orzeczona przez OSD kara pieniężna została wymierzona zgodnie z art. 65 ust 2ba ustawy o radcach prawnych: „Karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż kara pieniężna w wysokości 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) za czyn opisany w sentencji orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt: D 76/2016 (obwiniony „(...) w Warszawie w dniach 16 czerwca 2016 r. i 21 lipca 2016 r., świadcząc pomoc prawną na rzecz (...) sp. z o.o. w W. w pismach skierowanych do (...) sp. z o.o. w W., stanowiących wezwanie tej spółki do podjęcia rozmów ugodowych i rozwiązania sporu poprzez dokonanie zapłaty kwoty 6.000.000 zł na rzecz A. w W., stosował groźbę wszczęcia postępowania karnego przeciwko A. R. - prezesowi zarządu (...) sp.

z o.o. w W., a także pracownikom tej spółki: B. S., R. D. oraz P. S., a ponadto w celu skłonienia (...) sp. z o.o. w W. do zawarcia ugody i zaspokojenia roszczeń (...) sp. z o.o. w W. poinformował o dopuszczeniu się przez zarząd i pracowników tej spółki czynów karalnych: Ministerstwo Skarbu Państwa, Zarząd (...), Wojewodę (...), Bank (...) S.A. w W. oraz (...) sp. z o.o.,(...)" jest adekwatna do stopnia przewinienia dyscyplinarnego, jej dolegliwość zaś nie przekracza stopnia winy obwinionego. Orzeczona kara uwzględnia stopień społecznej szkodliwości ww. czynu oraz bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionego, a także potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym stanie rzeczy również zarzut odwołania obrońcy obwinionego naruszenie przepisów prawa „(...) w zakresie wymierzenia, poprzez naruszenie art. 65 ust 2ba ustawy o radcach prawnych jako rażąco niewspółmiernej bowiem nie doszło do popełnienia czynu określonego w art. 38 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a jedynie do poinformowania o podejmowanych krokach prawnych, tym samym orzeczenie wobec Obwinionego kary pieniężnej w wysokości 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) jest nazbyt wysoka i nieadekwatna stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.(...)” - nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie o kosztach zapadło zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzekł jak w sentencji.